

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 13879/13
06.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Весне Даниловић и Стеве Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из Б., ..., против туженог Комисије Високог савета судства Републике Србије, ради поништаја решења туженог број .. од 04.07.2013.године, у правној ствари оцене судијског помоћника, у нејавној седници већа одржаној дана 06.06.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије Високог савета судства Републике Србије, број ... од 04.07.2013.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа одбијен је приговор тужиље, судијског помоћника Управног суда као неоснован и потврђено решење вршиоца функције Председника Управног суда број Су број ... од 02.02.2011.године о оцени судијског помоћника. Првостепеним решењем од 02.02.2011.године тужили, државном службенику, запосленој на извршилачком месту судијски помоћник у звању судски саветник, одређена је оцена: “добар”.

Тужила тужбом оспорава законитост решења туженог органа, позивајући се на наводе истакнуте у приговору, означеном као: “жалба” и “допуна жалбе”, која се налази у списима предметног управног поступка. Истакла је да је тужена, у образложењу оспореног решења, навела да је првостепено решење од 02.02.2011.године

законито, јер је донето по прибављеном образложеном извештају судије, који није обавезујући за доносиоца решења, имајући у виду да се решење о оцењивању не доноси на основу мишљења судије, већ по прибављеном мишљењу. У конкретном случају наведено првостепено решење, како је тужилца навела, управо је донето на основу Извештаја о оцењивању од 31.01.2011.године, за који је у овом решењу наведено да обухвата резултате рада, са оценом и коментарима који су потпора оцењивању. Код коментара, који су потпора оцењивању постигнутих резултата, наведени су само бројеви примљених и обрађених предмета, што само за себе не може да буде одговарајући коментар за дату оцену. Наиме, како је истакла, у Уредби о оцењивању државних службеника дато је објашњење овог мерила. Осим тога, у суду не може унапред да се зна колико ће предмета бити у раду у припремном одељењу, судијски помоћници у припремном одељењу немају норму, а из коментара није јасно зашто су по одређеним кварталима дате баш оценом истакнуте у коментару. Такође је навела да код коментара који су потпора оцењивању "осталих мерила за оцењивање", наведено је: "лични увид у рад", што не може да представља конкретно образложење за дате оценом по овим мерилима, које су неспојиве са тужилином радом уопште у 2010.години, а посебно са постигнутим резултатима у тој години и раду са судијама, чије је предмете обрађивала. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, поступајући у складу са чланом 30. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), доставио суду одговор на тужбу, у коме је истакао да у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Поступајући по поднетој тужби, суд је решио овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. наведеног Закона о управним споровима, будући да је оценио да у поступку доношења тужбом оспореног решења није правилно примењен закон и није поступљено по правилима поступка, због чега је у нејавној седници већа, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, оценом навода истакнутих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из тужбом оспореног решења произлази да је тужени, у поступку по приговору (означеном као “жалба”) оцењујући законитост Решења в.ф. Председника Управног суда ... од 02.02.2012.године, нашао да је законито, донето на основу правилно утврђених чињеница, због чега је одбио приговор тужилце као неоснован. Наиме, тужени је у образложењу оспореног решења као разлоге за своју одлуку навео да из списка произлази да је оцењивање подносиоца приговора извршено за 2010. годину применом мерила за

оцењивање и то: постигнути резултати у извршавања послова радног места и утврђених радних циљева државног службеника, самосталност, стваралачка способност, предузимљивост, прецизност и савесност, квалитет сарадње као и остале способности које захтева радно место на које је државни службеник распоређен, те је на основу тога припремљен Извештај о оцењивању државног службеника од стране његовог непосредног руководиоца, у коме је и предложена оцена “добар”. Контролу дате оцене је извршио контрол, односно лице које је непосредно претпостављено оцењивачу. Према оцени туженог, имајући у виду чињенично стање, иако је поступак оцењивања подносиоца приговора спроведен у складу са одредбама Закона о државним службеницима и одредбама Уредбе о оцењивању државних службеника, уместо по одредбама Закона о уређењу судова, наведена несагласност у примени прописа није од утицаја на законитост оспореног решења, нити је на штету подносиоца приговора, јер у недостатку објективних јединствених критеријума које утврђује Високи савет судства, могао је да се при оцењивању вреднује обим и квалитет посла, савесност и предузимљивост, како је то прописано чланом 63. став 1. Закона о уређењу судова, па је, како то налази тужени, решење донео вршилац функције Председника Управног суда као лице овлашћено за оцењивање, у складу са одредбом члана 62. став 1. Закона о уређењу судова и то у складу са утврђеним радним циљевима, који произлазе из описа радног места утврђено Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управном суду, тако што је за одлуку прибављено мишљење од судије са којим је судијски саветник у периоду оцењивања радила и на основу свих критеријума и мерила је извршено оцењивање. Притом је тужени, оцењујући наводе истакнуте у приговору, који су поновљени и у поднетој тужби којом се оспорава законитост решења туженог органа, закључио да се ови наводи не могу прихватити, а са разлога што из одредбе члана 62. Закона о уређењу судова проистиче да се оцена не доноси на основу мишљења, већ по прибављању мишљења, те је имајући у виду наведене разлоге, оценио да у поступку оцењивања државног службеника није било неправилности, које би биле од утицаја на његову законитост, због чега је применом одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку и одреде члана 17. Правилника о раду комисије за одлучивање о приговору на решење о оцени судијског помоћника донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Међутим, према оцени суда, имајући у виду садржину тужбом оспореног решења, као и списе предмета, оспорено решење је донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. и 235. Закона о општем управном поступку, будући да образложење оспореног решења не садржи утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као ни разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање,

упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а у складу са правним прописима на које се тужени у образложењу оспореног решења позвао, као и да тужени није ценио наводе истакнуте у приговору, чија правилност оцене је од битног утицаја на законитост тужбом оспореног решења.

Наиме, из списка предмета произлази да је в.ф. Председника Управног суда приговором оспорено решење од 02.02.2011.године донео на основу одредаба члана 52. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, бр. 116/08 и 101/10), члана 102. став 3. Закона о судијама (“Службени гласник РС”, бр. 116/08, 59/09 и 101/10), одредаба чланова 82., 83., 84. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр.79/05...104/09) и члана 35. Уредбе о оцењивању државних службеника (“Службени гласник РС”, бр. 11/06 и 109/09). Првостепени орган је за одређену оцену: “добар” тужилци А.А., као државном службенику, запосленом на извршилачком радном месту судијски помоћник у звању судски саветник, у образложењу одлуке, навео да је оцена одређена на основу Извештаја о оцењивању који обухвата постигнуте резултате рада државног службеника са оценом, коментаром који је потпора оцењивању и који је сачињен дана 31.01.2011.године од стране лица које је непосредно претпостављено државном службенику, да је на основу тог Извештаја Јединица за кадрове тог суда припремила предлог решења којим се државном службенику одређује оцена, па је в.ф. Председника управног суда, имајући у виду Извештај о оцењивању као и предлог решења Јединице за кадрове тог суда, донео одлуку као у диспозитиву првостепеног решења. Из списка предмета даље произлази да је, на захтев тужилце, првостепено решење допуњено решењем Су ... од 16.02.2011.године, тако што је додато “упутство о правном средству”, којим је дата поука да се против решења в.ф. Председника Управног суда Су ... од 02.02.2011.године, може изјавити жалба у року од 8 дана од дана пријема Жалбеној комисији судова, преко тог суда.

Из списка предмета, даље, произлази да је судијски помоћник А.А. у периоду за који је оцењена приговором оспореним решењем од 01. јануара до 31. децембра 2010.године била распоређена у припремном одељењу Управног суда, а да је извештај о оцењивању сачинио надзорни судија у припремном одељењу и то у вези са утврђеним радним циљевима државног службеника који се оцењује: 1) претходна оцена аката којима се покреће поступак пред судом; 2) старање о комплетирању предмета; 3) налагање отклањања уочених недостатака у предмету у писаној форми; 4) налагање достављања аката којим се покреће поступак на одговор противној страни и 5) учешће у разматрању и обради спорних правних питања. Из Извештаја о оцењивању надзорног судије такође произлази да су за постигнуте резултате за период за који се судски саветник оцењује за сва четири квартала дата оцена у

просеку 4,5, при чему је први квартал оцењен оценом 4, други квартал оценом 5, трећи квартал оценом 4 и за четврти квартал оценом 5. За постигнуте резултате у наведеним кварталима, на месту за коментаре оцењивача, који су потпора оцењивању, по кварталима, дат је приказ броја примљених и обрађених предмета. Из Извештаја даље произлази да је надзорни судија дајући оцене по основу осталих мерила за оцењивање судском саветнику дао просечну оцену 2,33, при чему је за: а) самосталност дао оцену 2, б) за стваралачку способност оцену 3, в) за предузимљивост оцену 2, г) прецизност и савесност оцену 3, д) квалитет сарадње оцену 2 и ђ) додатна мерила оцену 2, с тим што је као коментаре, који су потпора оцењивању навео: “непосредан лични увид у раду у периоду за који се оцењује”. У наведеном Извештају наведен је као коментар оцењивача и: “као најiskusнији саветник у п/о могла је далеко успешније да обавља послове, што се од ње очекивало”, након чега је дат предлог оцене: “добар” (3,41).

Судски саветник А.А. дала је коментар на Извештај и ставила примедбу на предлог оцене, за које је рекла да ће по потреби допунити и да чини саставни део оцене, након чега је у писаној форми доставила своје примедбе, којима је детаљно анализирао свој рад током периода који је оцењен и у складу са мерилима, која су коришћена приликом сачињавања Извештаја о оцењивању од стране надзорног судије.

Коментар и примедбе судског саветника, како то из списка предмета произлази, нису даље разматрани ни од стране надзорног судије, нити од стране оцењивача.

Код оваквог стања ствари приговором оспорено решење донето је уз битну повреду правила поступка и на основу неправилне примене закона, коју није отклонио ни тужени орган у поступку доношења решења по приговору тужиле.

Наиме, у периоду за који је тужилца првостепеним решењем оцењена (01.01.2010. до 31.12.2010. године) у примени је био Закон о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/2008, 104/2009, 101/2010), који се примењује од 01.01.2010. године.

Одредбама члана 61. наведеног Закона прописано је да се рад судијског помоћника оцењује једном годишње (став 1.) рад судијског помоћника који је у току календарске године радио краће од 6 месеци не оцењује се за ту годину (став 2.).

Одредбом члана 62. Закона прописано је да рад судијског помоћника оцењује председник суда, по прибављеном мишљењу седнице одељења у које је судијски помоћник распоређен. (став 1.) Кад судијски помоћник није распоређен у Одељење суда, мишљење се прибавља од судије или већа с којим судијски помоћник ради. (став 2.)

Одредбама члана 63. Закона прописано је да при оцењивању вреднују се обим и квалитет посла, савесност, предузимљивост и објављени стручни научни радови. (став 1.)

Оцењивање рада судијских помоћника врши се на основу објективних и јединствених критеријума које утврђује Високи савет судства. (став 2.) Оцене су: "незадовољава", "задовољава", "добар", "истиче се" и "нарочито се истиче". (став 3.) Виши судијски сарадник чији је рад најмање 2 године узастопно оцењен са "нарочито се истиче" може стећи звање судског саветника и ако не испуњава услове за судију Вишег суда.

Одредбама члана 64. Закона прописано је да председник суда доноси решење о оцени судијског помоћника (став 1) на решење о оцени судијски помоћник има право да уложи приговор радном телу Високог савета судства, у року од 15 дана од дана пријема решења о оцени. (став 2.)

Имајући у виду да је у конкретном случају оцењиван судијски помоћник, то је у поступку доношења оцене, пре свега, требало применити цитиране одредбе Закона о уређењу судова, а не Закон о државним службеницима и Уредбу о оцењивању државних службеника на које се првостепени орган позвао у доношењу оцене у конкретном случају. Међутим, код опште познате чињенице да Високи савет судства није утврдио објективне и јединствене критеријуме у смислу цитиране одредбе члана 63. став 2. наведеног Закона за оцењивање рада судијских помоћника, то је, код оцењивања судијског помоћника у конкретном случају применом Закона и Уредбе у поступку доношења решења о оцени, оцена морала бити донета на основу потпуно утврђеног чињеничног стања у складу са одредбама, које су у конкретном случају примењене. Стога је, пре свега, оцењивач у извештају о оцењивању, односно надзорни судија у припремном одељењу, био дужан да за оцене дате за постигнуте резултате по кварталима да јасне коментаре, који су потпора оцењивању, као и да да коментаре, који су потпора оцењивању приликом оцењивања судијског помоћника по основу осталих мерила за оцењивање означених у тачкама од а) до ђ) на другој страни извештаја о оцењивању. Такође, према оцени суда, надзорни судија је пропустио и да да јасан коментар шта се то од судског саветника у конкретном случају очекивало и у односу на које критеријуме и вредновања је надзорни судија оценио да је судијски помоћник "као најискуснији саветник у п/о могла далеко успешније да обавља послове", јер се не може закључити на основу самог Извештаја о оцењивању на који начин и у ком обиму се од конкретног судијског помоћника очекивало обављање радних циљева, да би се могао дати овакав закључак, који је надзорни судија дао у рубрици "остали коментари оцењивача". При том се првостепени орган у доношењу приговором оспореног решења позива на Извештај о оцењивању, који је сачињен дана 31.01.2011. године, а да претходно уопште није утврђено чињенично стање, нити су дати разлози за сваку појединачну оцену, као и предложену оцену, како од непосредног оцењивача односно надзорног судије, тако ни од доносиоца првостепеног решења, а на шта је све указао

судијски помоћник, односно тужила, у примедбама на извештај о оцењивању, који је дала у писаној форми, нити је тужени орган, приликом одлучивања по приговору ценио овакво стање у списима поступка, који је претходио доношењу првостепеног решења. При том тужени није ценио ни то да у доношењу приговором оспореног решења првостепени орган се уопште не осврће на примедбе дате од стране судијског помоћника, нити је пак, у складу са одредбом члана 31. Уредбе о оцењивању државних службеника на које се позвао, обавио разговор са оцењивачем и државним службеником, односно судским саветником пре доношења одлуке о оцењивању, а што је био обавезан у складу са наведеном одредбом Уредбе.

Суд је имао у виду да је тужени орган, одлучујући о приговору тужиле, будући да нису од стране тог органа били прописани објективни и јединствени критеријуми за оцењивање рада судијских помоћника за период за који је тужила у конкретном случају оцењена и будући да у поступку доношења првостепеног решења није правилно примењен закон, покушао да тужбом оспореним решењем отклони овај недостатак примењујући одредбе чланова 62. став 1., 63. и 64. став 1. Закона о уређењу судова. Међутим, према оцени суда у конкретном случају није имао услова да то учини на законит начин, будући да није имао чињеничну грађу, односно несумњиво и потпуно утврђен чињенични основ за оцену законитости првостепеног решења, применом наведених чланова Закона о уређењу судова, јер према оцени суда, чињенице одлучне за законито оцењивање тужиле у конкретном случају нису ни утврђене. Једине чињенице, које садрже списи предмета првостепеног поступка јесте бројчани приказ предмета којима је тужила у датом периоду била задужена и број предмета које је обрадила у сваком појединачном кварталу, али на основу којих бројева није изведен никакав чињенични закључак, нити дат било какав коментар као потпора оцењивању за те квартале, као што је већ наведено. При том нису наведене чињенице нити било какви докази из којих су одлучне чињенице произлазиле (нити се такви докази налазе у списима предмета) који указују на правилност датих оцена по основу осталих мерила за оцењивање, при чему се "непосредан лични увид у рад у периоду за који се оцењује" који је оцењивач навео за све оцене дате по основу осталих мерила за оцењивање од а) до ђ) не представља коментаре који су потпора оцењивању, већ представља, по оцени суда начин опсервације рада судијског помоћника који се оцењује, али не и радове као и коментаре који би се односили на оцену самосталности, стваралачке способности, предузимљивости, прецизности и савесности, квалитета сарадње и додатних мерила за које је саветник оцењен, па је, будући да је у конкретном случају, по налажењу суда, без јасно и потпуно утврђеног чињеничног стања и јасних критеријума, оцена дата паушално, што тужени у доношењу

оспореног решења није имао у виду, већ је, позивајући се на одредбу члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку одбио жалбу, иако је у првостепеном поступку било недостатака, који су могли имати утицаја на решење управне ствари, супротно одредби наведеног члана 230. став 2. Закона на који се тужени, између осталог, позвао.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 1., а у вези са одредбом чланом 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде. У поновном поступку тужени орган ће, у складу са одредбама члана 69. истог Закона, донети ново, на закону засновано решење, при чему је приликом одлучивања везан примедбама суда изнетим у овој пресуди, а у вези са повредама правила поступка учињеним у доношењу оспореног решења, као и правним схватањем суда у погледу непостојања чињеничног основа за примену материјално-правних прописа, на које се позвао који су у конкретном случају релевантни за доношење законите одлуке, па ће, оцењујући правилно и законито наводе приговора, који су битни за законито одлучивање од стране туженог приликом оцене првостепеног решења, имати у виду повреду учињене у поступку његовог доношења, а на које је такође указао суд у образложењу ове пресуде, које је дужан отклонити у поновљеном поступку одлучивања по приговору тужиље.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.06.2014. године, 22 У. 13879/13

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа – судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ